

Sygn. akt II K 1293/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca sędzia Renata Pietras-Paszkowska

Protokolant sekretarz sądowy Patrycja Jakóbczak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu R. M.

po rozpoznaniu dnia 09.12.2022 r., 13.01.2023 r.,

sprawy **S. S.**, s. J. i M. z domu N., ur. (...)

w K.

oskarżonego o to, że

I. w dniu 16 czerwca 2022 roku w K. trzymając w ręku nóż o długości ostrza 24 cm groził pozbawieniem życia A. S. (1), a wypowiedane groźby wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/11 z dnia 7 października 2021 roku

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w dniu 16 czerwca 2022 roku w K. usiłował dopuścić się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego w osobie funkcjonariusza Policji M. L. (1) z powodu wykonywanego przez niego zawodu w ten sposób, że podbiegł do samochodu w którym znajdował się pokrzywdzony i zamierzał go zaatakować, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, że pokrzywdzony by nie eskalować konfliktu odjechał z miejsca zdarzenia a nadto w tym samym miejscu i czasie trzymając w ręku nóż o długości ostrza 24 cm groził M. L. (1) pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia a nadto w tym samym miejscu i czasie w sposób umyślny dokonał uszkodzenia mienia w/w poprzez kopnięcie tylnego, prawego zderzaka pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...), powodując straty w kwocie 3 687,40 zł na szkodę M. L. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/11 z dnia 7 października 2021 roku

tj. o przestępstwo art. 13 § 1 kk w zw. z art. 223 § 1 kk w zw. z art. 231a kk w zw. z art. 190 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

III. w dniu 18 czerwca 2022 roku w K. groził słownie pozbawieniem życia K. S. (1), a wypowiedane przy tym słowa wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/11 z dnia 7 października 2021 roku

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. w dniu 18 czerwca 2022 roku w K. groził słownie pozbawieniem życia M. S. (1), a wypowiedane przy tym słowa wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu

lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/11 z dnia 7 października 2021 roku

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

1. uznaje oskarżonego **S. S.** za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I, wyczerpującego znamiona art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony został uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w sprawie o sygn. akt II K 142/21 i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

2. uznaje oskarżonego **S. S.**, za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II wyczerpującego znamiona art. 13 § 1 kk w zw. z art. 223 § 1 kk w zw. z art. 231a kk w zw. z art. 190 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony został uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w sprawie o sygn. akt II K 142/21 i za to na podstawie art. 223 § 1 kk w zw. z art. 14 § 1 kk i art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

3. uznaje oskarżonego **S. S.** za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III wyczerpującego znamiona art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64

§ 1 kk, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony został uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w sprawie o sygn. akt II K 142/21 i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza mu 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

4. uznaje oskarżonego **S. S.** za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV wyczerpującego znamiona art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64

§ 1 kk, z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony został uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w sprawie o sygn. akt II K 142/21 i za to na podstawie art. 190 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. na podstawie art. 85 § 1 kk i 86 § 1 kk w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego w punktach od 1 do 4 wyroku orzeka karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

6. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 16 czerwca 2022r., godz. 23.05 do dnia 17.06.2022r., godz. 15.12, oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 czerwca 2022r., godz. 22.45,

7. na podstawie art. 46 § 1 kk, w związku ze skazaniem za czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 2 wyroku, orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. L. (1) kwoty 3 687,40 (trzy tysiące sześćset osiemdziesiąt siedem 40/100) złotych,

8. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci:

- noża kuchennego, zapisanego pod numerem bieżącym Drz (...) Prokuratury Rejonowej w Kaliszu,

9. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. S. kwotę 1 608 (tysiąc sześćset osiem 00/100) złotych, podwyższoną o należny podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu,

10. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

sędzia Renata Pietras-Paszkowska

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1293/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	S. S.	W dniu 16 czerwca 2022 roku w K. trzymając w ręku nóż o długości ostrza 24 cm groził pozbawieniem życia A. S. (1), a wypowiedane groźby	

		<p>wzbudziły uzasadnioną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/21 z dnia 7 października 2021 roku</p> <p>tj. czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk</p>	
	S. S.	<p>W dniu 16 czerwca 2022 roku w K. usiłował dopuścić się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego w osobie funkcjonariusza Policji M. L. (1) z powodu wykonywanego przez niego zawodu w ten sposób, że podbiegł do samochodu w którym znajdował się pokrzywdzony i zamierzał go zaatakować, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na fakt, że pokrzywdzony by nie eskalować konfliktu odjechał z miejsca zdarzenia a nadto w tym samym miejscu i czasie trzymając w ręku nóż o długości ostrza 24 cm groził M. L. (1) pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia a nadto w tym</p>	

		<p>samym miejscu i czasie w sposób umyślny dokonał uszkodzenia mienia w/w poprzez kopnięcie tylnego, prawego zderzaka pojazdu marki T. (...) o nr rej. (...), powodując straty w kwocie 3 687,40 zł na szkodę M. L. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/21 z dnia 7 października 2021 roku</p> <p>tj. czyn art. 13 § 1 kk w zw. z art. 223 § 1 kk w zw. z art. 231a kk w zw. z art. 190 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk</p>	
	S. S.	<p>W dniu 18 czerwca 2022 roku w K. groził słownie pozbawieniem życia K. S. (1), a wypowiedziane przy tym słowa wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/21 z dnia 7 października 2021 roku</p>	

		tj. czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk	
	S. S.	W dniu 18 czerwca 2022 roku w K. groził słownie pozbawieniem życia M. S. (1), a wypowiedane przy tym słowa wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/21 z dnia 7 października 2021 roku tj. czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 16 czerwca 2022 roku, pokrzywdzony A. S. (1) jechał rowerem, ul. (...) w K., w kierunku miejsca swojego zamieszkania. Kiedy dojeżdżał do swojej nieruchomości przed nim szedł oskarżony S. S.. Oskarżony odwrócił się i powiedział do pokrzywdzonego „chodź na solo”. Pokrzywdzony powiedział do oskarżonego, aby szedł przed siebie,	Zeznania świadka A. S. (1) Zeznania świadka K. S. (2) Notatka Protokół oględzin wraz z dokumentacją zdjęciową	254-254v 16-17, 255-255v 1 20-24, 60-62	

<p>a oskarżony ponownie zwrócił się do niego słowami „chodź na solo”. Wówczas pokrzywdzony zsiadł z roweru, oparł go o krzaki i wtedy zauważył, że oskarżony wyciągnął z plecaka nóż. Trzymając nóż w ręku powiedział do pokrzywdzonego „chodź” oraz używając słów wulgarnych (wskazanych na k. 16V) groził A. S. (1) pozbawieniem życia. Pokrzywdzony przestraszył się i uciekł na swoją nieruchomość. W tym czasie z budynku mieszkalnego znajdującego się na nieruchomości wyszła córka pokrzywdzonego K. S. (2) i gdy zobaczyła co się dzieje i usłyszała słowa wypowiedane przez oskarżonego, wezwała policję. Oskarżony zaczął oddalać się z miejsca zdarzenia. Wówczas pokrzywdzony A. S. (1) i jego córka K. S. (2) postanowili pojechać za nim, żeby wskazać policji miejsce, w którym on się znajduje. Nóż który oskarżony wyciągnął z plecaka i który trzymał w ręce miał ostrze o długości 24 cm.</p>			
<p>Oskarżony szedł w kierunku galerii (...), zatrzymał się przed torami na ul. (...), gdyż były zamknięte roгатki i jechał pociąg. Następnie, kiedy roгатki zaczęły się podnosić ruszył dalej. Z przeciwnego kierunku</p>	<p>Zeznania świadka M. L. (1) Zeznania świadka A. S. (1) Zeznania świadka K. S. (2) Notatka Protokół oględzin wraz z dokumentacją zdjęciową</p>	<p>12-13, 95-96, 288v-289 254-254v 16-17, 255-255v 1 20-24, 60-62</p>	

samochodem marki T. (...), o nr rej. (...) jechał pokrzywdzony M. L. (1). Pokrzywdzony jest funkcjonariuszem policji, zatrudnionym w K. w K., nie był wówczas na służbie, jechał do swojego miejsca zamieszkania. Pokrzywdzony zauważył oskarżonego, który zachowywał się agresywnie, gestykulował, krzychał używając słów wulgarnych. Pokrzywdzony jechał wolno, przejeżdżał przez tory, oskarżony podszedł do jego samochodu, krzychał wulgarne słowa. Pokrzywdzony celem uniknięcia kłopotów chciał ominąć oskarżonego i odjechać, kiedy mijał okadzonego poczuł uderzenie w pojazd, w lusterku zobaczył jak oskarżony odskakuje od jego pojazdu. Oskarżony zatrzymał się i używając słów wulgarnych prowokował pokrzywdzonego do bójki. Wtedy pokrzywdzony podjął decyzję, że pojedzie za oskarżonym, zawrócił, oskarżony szedł w kierunku dworca kolejowego, a później w kierunku galerii (...). Pokrzywdzony jechał tak, aby cały czas mieć oskarżonego w zasięgu wzroku. Pokrzywdzony poinformował o zaistniałej sytuacji oficera dyżurnego K. w K., krzychał też za oskarżonym „stać policja” ale oskarżony nie reagował.

kosztorys

W pewnym momencie pokrzywdzony na chwilę zatrzymał pojazd, miał otwarte okno. Oskarżony zaczął iść w kierunku pokrzywdzonego, a ten zorientował się, że oskarżony trzyma w ręce duży nóż. Oskarżony gestykulował, zaczął biec w kierunku pokrzywdzonego, machając nożem, którego ostrze skierowane było w stronę pokrzywdzonego. Oskarżony rozpoznał pokrzywdzonego, iż jest funkcjonariuszem policji; pokrzywdzony wcześniej wykonywał czynności związane z zatrzymaniem oskarżonego. Oskarżony używając słów wulgarnych (k. 289) krzyczał, że zabije pokrzywdzonego, bo go zamknął. Pokrzywdzony bojąc się, iż oskarżony może zrobić mu krzywdę odjechał swoim pojazdem. Pokrzywdzony zauważył przejeżdżający patrol policji, który zatrzymał i poinformował o zaistniałej sytuacji, funkcjonariusze dokonali zatrzymania oskarżonego, który to miał przy sobie nóż o długości ostrza 24 cm.

W pojeździe pokrzywdzonego uszkodzeniu uległ błotnik z nadkolem, a wynikająca z tego szkoda wyraża się kwotą 3 687,40 zł.

<p>W dniu 18 czerwca 2022 roku, wieczorem, pokrzywdzony K. S. (1), jechał samochodem od rodziców do swojego miejsca zamieszkania. Pokrzywdzony K. S. (1) jest synem A. S. (1). Na wysokości sklepu, przy ul. (...) w K. pokrzywdzony zauważył oskarżonego. W pewnym momencie oskarżony zszedł z chodnika i szedł przed samochodem pokrzywdzonego. Oskarżony zaczął wymachiwać rękami w kierunku pokrzywdzonego, żeby ten się zatrzymał i krzychał w jego kierunku słowa obelżywe (jak na k. 54), grożąc, że go zabije. Pokrzywdzony rozpoznał oskarżonego, iż jest to ta sama osoba, która kilka dni wcześniej groziła jego ojcu. Pokrzywdzony zdenerwował się tą sytuacją, bał się oskarżonego. Pokrzywdzony odjechał z miejsca zdarzenia.</p>	<p>Zeznania świadka K. S. (1) Notatka</p>	<p>53-54, 254v-255 42</p>	
<p>Tego samego dnia, około godziny 22.30, oskarżony przyszedł do miejsca zamieszkania swojego brata M. S. (1), zadzwonił domofonem, ale M. S. (1) nie otworzył drzwi, otworzył okno i zwrócił się do oskarżonego, aby sobie poszedł, gdyż w domu jest jego małe dziecko. Oskarżony zwracał się do pokrzywdzonego słowami</p>	<p>Zeznania świadka M. S. (1) Notatka</p>	<p>37-38, 290v-291 42</p>	

<p>wulgarnymi, krzyczał, groził mu pozbawieniem życia (używając słów wulgarnych – k. 57v). Pokrzywdzony zdenerwował się i wystraszył, obawiając się, że oskarżony może mu zrobić coś złego, znanymi mu bowiem były różne agresywne zachowania brata. Oskarżony po chwili oddalił się z miejsca zdarzenia.</p>			
<p>Oskarżony przyznał się do tego, że kopnął samochód policjanta i krzyczał coś do niego, podał jednak, iż nie pamięta co, gdyż był pod wpływem alkoholu; podał, iż nie kojarzy nazwiska L., ale z widzenia kojarzy pokrzywdzonego. Przyznał się też do grożenia M. L. (1) i A. S. (1). Nie przyznał się do popełnienia czynu na szkodę swojego brata M. S. (1) oraz na szkodę K. S. (1). W zakresie zaś czynów popełnionych na szkodę A. S. (1) i K. S. (1) oświadczył, iż nie pamięta tych sytuacji, gdyż był pod wpływem alkoholu.</p> <p>Oskarżony z zawodu jest ogrodnikiem, przed osadzeniem w areszcie utrzymywał się z prac dorywczych, osiągając dochód 300 – 400 zł., jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, nie posiada majątku.</p> <p>Oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo,</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>Opinia sądowo – psychiatryczna</p> <p>Informacja z K.</p> <p>Odpis wyroku</p> <p>Zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy</p>	<p>36-37, 40a-40b, 65-66, 106-107, 253v-254</p> <p>100-103, 120-121</p> <p>233-234</p> <p>214-215</p> <p>223</p>	

jest uzależniony od alkoholu. W chwili popełnienia zarzucanych mu czynów miał zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

Oskarżony był wcześniej karany, za różne rodzajowo przestępstwa, w tym przeciwko mieniu oraz za czyn

z art. 190 § 1 kk.

W dniu 7 października 2021r., w sprawie o sygn. akt II K 142/21, wobec oskarżonego został wydany wyrok łączny, na mocy którego orzeczono wobec niego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; łącznie podlegały kary orzeczone odpowiednio za czyn

z art. 288 § 1 kk – 1 rok pozbawienia wolności i za czyn

z art. 190 § 1 kk – 1 rok pozbawienia wolności.

Oskarżony zakończył odbywanie kary orzeczonej tym wyrokiem w dniu 24 maja 2022r.

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
1				
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty		
2. OCENA DOWODÓW				
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1,2,3,4	zeznania świadka A. S. (1) zeznania świadka K. S. (2) Zeznania świadka M. L. (2) Zeznania świadka K. S. (1) Zeznania Świadka M. S. (1)	Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania tego świadka, będącego jednocześnie pokrzywdzonym. Zeznania te są logiczne i spójne. Świadek w sposób wyczerpujący i logiczny opisał przebieg zdarzenia		

Opinie sądowo psychiatryczne	- będącego przedmiotem postępowania w sprawie.
Odpis wyroku	W sposób nie budzący wątpliwości sądu wskazał też sprawcę popełnionego
Informacja o zwolnieniu ze sprawy	na jego szkodę czynu. Ponadto zeznania
Protokoły oględzin wraz z dokumentacją zdjęciową	pokrzywdzonego w zakresie agresji słownej ze strony oskarżonego w
Notatki	stosunku do pokrzywdzonego oraz
kosztorys	trzymania przez oskarżonego w ręce noża,
Informacja z K.	w czasie wypowiedzienia gróźb pod adresem
Wyjaśnienia oskarżonego	pokrzywdzonego, potwierdziła w swych zeznaniach świadek K. S. (2), a zeznania
	pokrzywdzonego tworzą zeznaniami tego świadka logiczną całość.
	Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka. Zeznania te są spójne, logiczne i
	konsekwentne. Świadek szczegółowo opisał w swych zeznaniach przebieg
	zdarzenia, którego był obserwatorem. Zeznania te znajdują potwierdzenie
	w treści zeznań pokrzywdzonego A. S. (1), tworzą wraz z nimi rzeczowy
	i kompletny obraz zaistniałego zdarzenia.
	Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania tego świadka. Świadek
	w sposób wyczerpujący i konsekwentny opisał przebieg zdarzeń jakie
	zaistniały z jego udziałem. Zeznania te korespondują z materiałem dowodowym

w postaci zeznań świadków A. S. (1) i K. S. (2), którzy to potwierdzili, iż oskarżony był wzburzony, agresywny oraz to, iż mówił coś do „człowieka w samochodzie” i kopnął w jego samochód. Fakt dokonania uszkodzenia pojazdu znajduje potwierdzenie w protokole oględzin i dokumentacji zdjęciowej, zaś fakt posiadania przez oskarżonego noża potwierdzony został w ocenie sądu w sposób niebudzący wątpliwości nie tylko zeznaniami wymienionych świadków ale i przez to iż w chwili zatrzymania u oskarżonego ten nóż znaleziono. Za przyznaniem zeznaniom świadka M. L. (2) waloru wiarygodności przemawia ich konsekwencja i kategoryczność. Ponadto należy wskazać, iż oskarżony przyznał, że kojarzył osobę pokrzywdzonego jako funkcjonariusza policji. W ocenie sądu, brak jest w materiale dowodowym jakichkolwiek dowodów, które mogłyby wiarygodność zeznań tego świadka poddawać w wątpliwość.

Sąd dał wiarę i uczynił podstawą ustaleń faktycznych zeznania świadka K. S. (1), które charakteryzują się spójnością i konsekwencją. Zeznania

te w ocenie sądu stanowią rzeczową relację zaistniałego zdarzenia. Świadek w sposób szczegółowy i logiczny opisał zachowania oskarżonego wobec jego osoby. Wątpliwość w ocenie sądu nie budzi żadnych wątpliwości.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka w całości, a przyczyny takiej oceny były tożsame, jak w przypadku świadka K. S. (1). Dodatkowo wskazać trzeba, iż świadek jest bratem oskarżonego i brak jest w ocenie sądu jakichkolwiek podstaw ku temu, aby zakładać, iż chce on bezpodstawnie skierować postępowania karne przeciwko oskarżonemu.

Sąd w pełni dał wiarę i oparł się na opiniach biegłych wskazanych w rubryce obok. Zostały one sporządzone przez biegłych dysponujących wiadomościami specjalnymi w celu stwierdzenia danej okoliczności, na jaką dowód ten został dopuszczony i przeprowadzony. Opinie są zupełne, jasne i nie zawierają wniosków wewnętrznie sprzecznych. Żadna ze stron nie kwestionowała opinii, sąd również nie dopatrywał się powodów aby odmówić im walu wiarygodności

Sąd uznał za wiarygodne i przydatne z punktu widzenia rozstrzygnięcia w sprawie dokumenty w postaci odpisu wyroku oraz informacji o zwolnieniu ze sprawy; zostały one sporządzone przez profesjonalne organy w ramach ich kompetencji, brak podstaw aby wiarygodność tych dokumentów w jakimkolwiek zakresie kwestionować. Podobnie sąd ocenił jako wiarygodne dokumenty w postaci protokołów oględzin wraz z dokumentacją zdjęciową oraz notatek. Zostały one sporządzone przez funkcjonariuszy policji wykonujących czynności w sprawie, w ramach ich kompetencji i obowiązków służbowych. Żadna ze stron dokumentów tych nie kwestionowała, a sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Sąd uznał za wiarygodny i przydatny z punktu widzenia rozstrzygnięcia w sprawie dokument w postaci kosztorysu, dokumentującego rozmiar szkody wyrządzonej przez oskarżonego pokrzywdzonemu M. L. (1). Dokument ten został sporządzony przez podmiot zawodowo trudniący się naprawą samochodów, nie był on przez strony kwestionowany, w ocenie sądu jego wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Żadna ze stron nie podważała prawdziwości danych uzyskanych z K., Sąd również nie miał wątpliwości, iż dane te są prawdziwe, karta karna sporządzona została przez uprawniony i profesjonalny organ.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w wąskim zakresie, w zasadzie sprowadzającym się do potwierdzenia popełnienia czynów na szkodę A. S. (1) i częściowo na szkodę M. L. (1). Oskarżony nie podał w istocie żadnych szczegółów, twierdząc, iż nie pamięta popełnienia czynów. Ta okoliczność powoduje, iż sąd odmówił waloru wiarygodności jego twierdzeniom jakoby nie groził swojemu bratu oraz K. S. (1), podobnie jak nie uczynił ich podstawą ustaleń faktycznych w zakresie czynów popełnionych na szkodę A. S. (2) i K. L., oskarżony nie podaje bowiem żadnych szczegółów, wyjaśniał w sposób chaotyczny, mylił fakty i zdarzenia. Zdaniem Sądu oświadczenie oskarżonego w zakresie nie przyznania się do winy nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym w toku postępowania materiale dowodowym, pozostaje ono w sprzeczności z obiektywnie ustalonymi w

		oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Twierdzenia te pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadków K. S. (1) i M. S. (2), którym to sąd dał wiarę z przyczyn opisanych powyżej.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1, 3, 4	S. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie trzech czynów z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Czyny te były przez oskarżonego zawinione, brak bowiem jakichkolwiek okoliczności wyłączających			

bezprawność bądź winę oskarżonego. Oskarżony w chwili dokonania zarzucanych mu czynów rozumiał ich znaczenie i mógł pokierować swoim postępowaniem. Miał zdolność rozpoznania bezprawności czynów i zachodziła normalna sytuacja motywacyjna.

Przepis art. 190 § 1 kk penalizuje zachowanie sprawcy polegające na groźeniu innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona.

Wypowiedziane przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonych słowa w przypadku każdego z czynów należało potraktować jako groźby w rozumieniu przywołanego przepisu art. 190 § 1 kk. W każdym przypadkach były to groźby popełnienia na szkodę pokrzywdzonego przestępstwa polegającego na pozbawieniu życia.

Groźby, aby wyczerpywały znamiona z art. 190 § 1 kk muszą u pokrzywdzonego wywołać obawę, iż zostaną spełnione. Należy badać, czy groźby sformułowane przez sprawcę są na tyle poważne i zostały w taki sposób wyrażone, że każdy rozsądny człowiek bałby się ich spełnienia. Nie można

jednak abstrahować od subiektywnych odczuć pokrzywdzonego, których ocena musi uwzględniać jego osobowość, stan psychiki, intelektu (por. wyrok SA w Łodzi z 30.07.2013 r., II AKa 125/13, LEX nr 1363273). Trafnie podkreśla się w judykaturze, że z treści przepisu art. 190 § 1 kk nie wynika, że pokrzywdzony ma być pewien, że groźba zostanie spełniona. Obawa nie zakłada bowiem pewności, lecz jedynie możliwość spełnienia groźby (zob. wyrok SA w Warszawie z 25.06.2014 r., II AKa 162/14, LEX nr 1493813). J. L. [w:] Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, red. V. W., W. 2020). W ocenie sądu okoliczności w jakich groźby zostały wypowiedziane przez oskarżonego, uzasadniały powstałą po stronie pokrzywdzonych obawę ich spełnienia. W przypadku czynu z punktu pierwszego wypowiadając groźby oskarżony trzymał w ręku nóż o długości ostrza 24 cm, oczywistym zatem jest, iż pokrzywdzony obawiał się spełnienia tych gróź przez oskarżonego. Co do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie trzecim należy zwrócić uwagę, iż pokrzywdzony jest synem pokrzywdzonego czynem z punktu pierwszego, miał on wiedzę o zachowaniu jakiego oskarżony

dopuszczył się w stosunku do jego ojca, ponadto jak wskazał znał z widzenia oskarżonego, którego postrzegał jako osobę nieobliczalną, zdolną do wszystkiego, okoliczności te czyniły uzasadnioną obawę spełnienia gróźb kierowanych pod jego adresem przez oskarżonego.

Pokrzywdzony czynem przypisanym oskarżonemu w punkcie czwartym jest bratem oskarżonego.

Pokrzywdzony w swych zeznaniach wskazał, iż postrzega brata jako osobę „zdolną do wszystkiego”, mając na uwadze jego wcześniejsze zachowania, boi się go. Uzasadniało to powstałą u pokrzywdzonego obawę spełnienia gróźb. Oskarżony w każdym z trzech przypadków wyczerpał zatem znamiona strony przedmiotowej czynu z art. 190 § 1kk

Jeżeli chodzi o stronę podmiotową to przestępstwo z art. 190 § 1 kk popełnić można tylko umyślnie, w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, w ocenie sądu za każdym razem chciał sformułować groźbę popełnienia przestępstwa, jak również obejmował swoją świadomością i wolą wywołanie

u pokrzywdzonego obawy spełnienia groźby. Zdawał sobie też niewątpliwie sprawę, iż zachowanie którego się dopuszcza stanowi przestępstwo. Oskarżony działaniem swym w każdym z trzech analizowanych przypadków wyczerpał znamiona podmiotowe czynu z art. 190 § 1kk.

Oskarżony przypisanych mu czynów dopuścił się w ciągu 5 lat po dobytciu co najmniej

6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne – wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/21 z dnia

7 października 2021 roku, orzeczono wobec niego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; łączeniu podlegała między innymi kara 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 190 § 1 kk., a zatem za przestępstwo podobne do przestępstw przypisanych oskarżonemu

w sprawie niniejszej w punktach 1, 3 i 4 wyroku. Oskarżony zakończył odbywanie kary orzeczonej tym wyrokiem w dniu 24 maja 2022r. Wobec tego czyn przypisany oskarżonemu należało zakwalifikować w związku z ar. 64 § 1 kk.

<p>Analizując stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu sąd wziął pod uwagę kwantyfikatory określone w art. 115 § 2 k.k. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość każdego z czynów z art. 190 § 1 kk przypisanych oskarżonemu jest wysoka. Dokonując tej oceny Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony czynem swym naruszył dobro prawne jakim jest wolność człowieka od obawy popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej, poczucie bezpieczeństwa jednostki. Sąd miał też na uwadze motywację oskarżonego oraz postać zamiaru. Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim.</p>		
	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>2 S. S.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>		
<p>W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie, w tym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, oceniany w myśl dyrektyw wynikających z art. 7 kpk, w sposób niebudzący wątpliwości pozwoliło ustalić, że</p>		

oskarżony S. S. dopuścił się zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 223 § 1 kk w zw. z art. 231a kk w zw. z art. 190 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Przepis art. 223 § 1 kk kryminalizuje zachowanie sprawcy, który działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą lub używając broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego, dopuszcza się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Z ochrony przewidzianej przez ten przepis funkcjonariusz korzysta również wtedy, jeżeli bezprawny zamach na jego osobę został podjęty z powodu wykonywanego przez niego zawodu lub zajmowanego stanowiska (art. 231akk). Znamieniem czynności wykonawczej jest dopuszczenie się czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną. Przez to pojęcie, zgodnie z powszechnie przyjętym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny, należy rozumieć każde działanie podjęte w

celu wyrządzenia krzywdy fizycznej. Dopuszczenie się czynnej napaści musi nastąpić w co najmniej jednej z dwóch przewidzianych przez Kodeks karny postaci: sprawca musi działać wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami lub też używać broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu albo środka obezwładniającego.

Zgodnie z ugruntowaną już wykładnią tego znamienia „używanie” oznacza zastosowanie broni (nóża) zgodnie z jego przeznaczeniem, z wykorzystaniem jego specyficznych właściwości (tak A. Barczak-Oplustil, M. Iwański [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. art. 212-277d, red. W. Wróbel, A. Zoll, Warszawa 2017, art. 223).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż oskarżony działaniem swym wyczerpał znamiona usiłowania czynu z art. 223 § 1 kk, to jest zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, które jednak nie nastąpiło. Oskarżony biegną w kierunku pojazdu pokrzywdzonego ze skierowanym w

jego stronę nożem chciał dokonać zamachu na pokrzywdzonego, do realizacji tego celu nie doszło z tego powodu, iż pokrzywdzony oddalił się z miejsca zdarzenia, udaremniając ten zamach. Pokrzywdzony jest funkcjonariuszem policji, a oskarżonemu okoliczność ta była znaną z powodu wczesnej podejmowanych wobec niego przez pokrzywdzonego interwencji. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, iż oskarżony chciał wyrządzić pokrzywdzonemu krzywdę fizyczną z powodu tych czynności służbowymi. Oskarżony miał nóż, który trzymał w ręce skierowany ostrzem w stronę pokrzywdzonego, zbliżając się do niego, w ocenie sądu zachowanie to było używaniem noża, w rozumieniu przepisu art. 223 § 1 kk. Oskarżony działaniem swym wyczerpał zatem znamiona strony przedmiotowej czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 223 § 1 kk.

Jeżeli chodzi o stronę podmiotową to czyn z art. 223 § 1 kk może być popełniony umyślnie i to w zamiarze bezpośrednim. W ocenie sądu oskarżony działał umyślnie, w zamiarze wyrządzenia krzywdy fizycznej

pokrzywdzonemu, a zatem chciał popełnić czyn zabroniony i do tego swym działaniem dążył. W konsekwencji zrealizował znamiona podmiotowej czynu z art. 223 § 1 kk. .

Rozważania teoretyczne dotyczące przepisu art. 190 § 1 kk przytoczone powyżej w części uzasadnienia dotyczącego czynów wyczerpujących znamiona tego przepisu pozostają aktualne również w zakresie czynu z punktu drugiego i nie ma potrzeby ponownie ich powoływać. Wypowiedziane przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonego M. L. (1) słowa wulgarne, oznaczające pozbawienie życia, należało potraktować jako groźby w rozumieniu przywołanego przepisu art. 190 § 1 kk. Były to groźby popełnienia na szkodę pokrzywdzonego przestępstwa polegającego na pozbawieniu życia. W ocenie sądu okoliczności, w jakich groźby zostały wypowiedziane przez oskarżonego, to iż oskarżony wypowiadając je trzymał w ręce nóż, uzasadniały powstałą po stronie pokrzywdzonego obawę ich spełnienia. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim, w ocenie sądu chciał sformułować groźbę popełnienia przestępstwa, jak również

obejmował swoją świadomością i wolą wywołanie u pokrzywdzonego obawy spełnienia groźby. Zdawał sobie też niewątpliwie sprawę, iż zachowanie którego się dopuszcza stanowi przestępstwo. Oskarżony działaniem swym wyczerpał zatem znamiona podmiotowe i przedmiotowe czynu z art. 190 § 1kk.

Przepis art. 288 § 1 kk penalizuje zachowanie sprawcy polegając na zniszczeniu, uszkodzeniu lub uczynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy. Czyn ten można popełnić umyślnie, w obu postaciach zamiaru. Oskarżony kopiąc w samochód pokrzywdzonego i uszkadzając go w ten sposób, dokonał uszkodzenia cudzej rzeczy, w rozumieniu art. 288 § 1 kk. Oskarżony działał myślnie, w zamiarze bezpośrednim, chciał dokonać uszkodzenia samochodu pokrzywdzonego i wiedział, że działania takie jest niezgodne z prawem. Działaniem tym wyczerpał znamiona przedmiotowe i podmiotowe czynu z art. 288 kk.

Celem oddania w kwalifikacji prawnej całej zawartości bezprawia przypisanego oskarżonemu czynu należało zatem zastosować

kumulatywną kwalifikację przypisanego mu czynu, uwzględniająca przepisy art. 13 § 1 kk w zw. z art. 223 § 1 kk w zw. z art. 231a kk w zw. z art. 190 § 1 kk i art. 288 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk.

Oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po dobytciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne – wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kaliszu sygn. II K 142/21 z dnia 7 października 2021 roku, orzeczono wobec niego karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; łączeniu podlegały dwie kary po 1 roku pozbawienia wolności, odpowiednio za czyn z art. 190 § 1 kk i 288 § 1 kk., a zatem za przestępstwa podobne do przestępstwa przypisanego oskarżonemu w sprawie niniejszej, w punkcie 2 wyroku. Oskarżony zakończył odbywanie kary orzeczonej tym wyrokiem w dniu 24 maja 2022r. Wobec tego czyn przypisany oskarżonemu należało zakwalifikować w związku z ar. 64 § 1 kk.

Sprawstwo oskarżonego w ocenie sądu co do tego czynu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Oskarżony miał bowiem możliwość

postąpić zgodnie z normą i w zakresie wyznaczonym przez porządek prawny, rezygnując z ataku wymierzonego w pokrzywdzonego.

Jednocześnie czyn oskarżonego jest bezprawny i zawiniony. W toku postępowania nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności wyłączające bezprawność, karalność lub przypisanie winy. Oskarżony jest osobą poczytalną, rozwijającą się prawidłowo i mogącą przewidzieć konsekwencje podejmowanych przez siebie zachowań.

Analizując stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu sąd wziął pod uwagę kwantyfikatory określone w art. 115 § 2 kk. W ocenie Sądu społeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu jest wysoka. Dokonując tej oceny Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony czynem swym naruszył kilka dóbr prawnych podlegających ochronie pranej, to jest dobra w postaci działalności instytucji państwowych i samorządowych wykonujących swoje zadania przez funkcjonariuszy publicznych, nietykalności funkcjonariuszy, wolności człowieka od obawy popełnienia przestępstwa na jego szkodę lub szkodę osoby mu najbliższej, poczucia bezpieczeństwa

<p>jednostki oraz własności i posiadania rzeczy. Sąd miał też na uwadze motywację oskarżonego oraz postać zamiaru. Oskarżony działał umyślnie w zamiarze bezpośrednim.</p>			
	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
	<p>3.5. Uniewinnienie</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz</p>			

zwiąże o powodach uniewinnienia			
<p>4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. S.	1	1	<p>W myśl przepisu art. 190 § 1 kk za popełnienie przestępstwa gróźb karalnych sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Przepis art. 64 § 1 kk pozwalał zaś sądowi na orzeczenia kary w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.</p> <p>Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę jako istotną okoliczność obciążającą wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego, w tym za czyn z art. 190 kk. Okoliczność ta w ocenie sądu świadczy o lekceważącym stosunku oskarżonego do porządku prawnego oraz jego bezrefleksyjnym stosunku do popełnionych przestępstw. Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował przyznanie</p>

się oskarżonego do popełnienia czynu. Wymierzając karę oskarżonemu sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, którą ze względów opisanych powyżej ocenił jako wysoką. Podobnie znaczny jest w ocenie sądu stopień winy. Przemawia za tym postawa oskarżonego, postać zamiaru, a także sposób i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, przede wszystkim okoliczność groźenia pokrzywdzonemu trzymanym w ręce nożem.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. dyrektywami wymiaru kary wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności ma szansę odnieść wobec oskarżonego skutki jakie stawia ustawodawca. Orzeczona kara jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr. Uwzględniając postawę oskarżonego, jego warunki osobiste

			<p>i dotychczasowy sposób życia Sąd uznał, iż takie orzeczenie kary jest adekwatnym dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Oskarżony w czasie popełnienia przestępstwa był osobą skazaną uprzednio na karę pozbawienia wolności, co wykluczało orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary (art. 69 § 1 kk).</p>
S. S.	2	2	<p>W przypadku przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji czynu zabronionego, sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą (art. 11 § 3 kk). W przypadku czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie drugim, przepisem przewidującym najsurowszą karę jest art. 223 § 1 kk, to jest karę od roku do 10 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Miarkując karę w stosunku do oskarżonego S. S. sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w przepisie art. 53 kk. Sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego. Powyższe w sposób negatywny świadczy o dotychczasowym sposobie</p>

			<p>życia oskarżonego, który to nie jest sprawcą, co do którego popełnienie czynu zabronionego miałyby charakter jednorazowego incydentu. Wymierzając karę oskarżonemu sąd wziął pod uwagę stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, które to ocenił jako wysokie. Sąd miał na wadze, iż oskarżony godził jednocześnie w kilka dóbr prawnie chronionych, ale też rozmiar wyrządzonej przestępstwem szkody.</p> <p>W ocenie Sądu karą adekwatną do wagi popełnionego czynu, stopnia społecznej szkodliwości oraz stopnia winy, jest kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat. Kara ta jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr, takie orzeczenie kary jest adekwatnym dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.</p>
S. S.	3,4	3,4	W myśl przepisu art. 190 § 1 kk za popełnienie przestępstwa gróźb karalnych sprawca podlega grzywnie, karze

ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Przepis art. 64 § 1 kk pozwalał zaś sądowi na orzeczenia kary w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Wymierzając karę za czyny przypisane oskarżonemu w punktach 3 i 4 sąd kierował się tożsamymi względami, zatem kwestia wymiaru kary za oba te czyny zostanie omówiona w jednej adnotacji.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę jako okoliczność obciążającą uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwo z art. 190 kk. Powyższe świadczy negatywnie o jego dotychczasowym sposobie życia, dowodzi również bezrefleksyjnej postawy oskarżonego wobec popełnionych uprzednio czynów. Sąd nie dopatrył się jednocześnie okoliczności łagodzących. Ponadto sąd miał na uwadze stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, które ocenił jako wysokie. Sąd miał przy tym na uwadze rodzaj dobra prawnego naruszonego przestępstwem, postać zamiaru, a także sposób i okoliczności popełnienia zarzucanych mu czynów.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się

			<p>określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. dyrektywami wymiaru kary wymierzył oskarżonemu za każdy z czynów karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie sądu orzeczona kara jest sprawiedliwa i słuszna w odczuciu społecznym, spełniając tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowi zasłużoną dolegliwość, jaka spotyka sprawcę za naruszenie pozostających pod ochroną dóbr. Uwzględniając postawę oskarżonego, jego warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia Sąd uznał, iż kara pozbawienia wolności jest jedyną karą adekwatną dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary. Oskarżony w czasie popełnienia przestępstwa był osobą skazaną uprzednio na karę pozbawienia wolności, co wykluczało orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary (art. 69 § 1 kk).</p>
S. S.	5	1,2,3,4	<p>Art. 85 § 1 kk stanowi, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. W niniejszej sprawie zachodziły przesłanki do</p>

wymierzenia kary łącznej; oskarżony popełnił cztery czyny, za które wymierzono kary podlegające łączeniu – kary pozbawienia wolności.

Biorąc pod uwagę orzeczone jednostkowe kary, oraz mając na uwadze treść art. 86 § 1 kk, sąd mógł wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności od 2 lat i jednego miesiąca do 4 lat i 4 miesięcy. Przy wymiarze kary łącznej Sąd winien wziąć pod uwagę wskazania wynikające z dyrektyw prewencyjnych oraz okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, a zwłaszcza charakter związku zachodzącego pomiędzy pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Na gruncie niniejszej sprawy związek ten bezsprzecznie jest bliski. Oskarżony dopuścił się czterech czynów, z czego trzy kwalifikowane są z art. 190 § 1 kk, czwarty kumulatywnie w tym również z art. 190 § 1 kk. Ponadto bardzo bliski jest związek czasowy pomiędzy przypisanymi oskarżonemu czynami. Biorąc powyższe pod uwagę, jak również dotychczasowy sposób życia oskarżonego, stosunek do popełnionych przestępstw, okoliczności ich popełnienia, sąd uznał, iż karą odpowiadającą dyrektywom wymiaru kary

			łącznie określonym w art. 85a kk, jak też, ze względu na niezupełność tej regulacji, dyrektywom wymiaru kar jednostkowych, będzie kara 3 lat pozbawienia wolności.
S. S.	7	2	W myśl art. 46 § 1 kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd uznał iż uzasadnionym i celowym jest orzeczenie takiego obowiązku na rzecz pokrzywdzonego M. L. (1), w związku ze skazaniem oskarżonego za uszkodzenie mienia tego pokrzywdzonego. Orzeczenie to umożliwia pokrzywdzonemu powetowanie wyrządzonego uszczerbku i realizuje tym samym kompensacyjną funkcję procesu karnego.
S. S.	8	1,2	Na zasadzie art. 44 § 2 kk orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża kuchennego, jako przedmiotu służącego do popełnienia przestępstwa

5. INNE ROZSTRZYGNĘCIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. S.	6	5	Oskarżony był w niniejszej sprawie zatrzymany a następnie po zwolnieniu ponownie zatrzymany i tymczasowo aresztowany. Wobec tego, po myśli art. 63 § 1 kk, zaliczono mu na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 czerwca 2022r., godz. 23.05 do dnia 17.06.2022r., godz. 15.12, oraz okres tymczasowego aresztowania od dnia 18 czerwca 2022r., godz. 22.45.
6. INNE ZAGADNIENIA			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku</p>			

wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
9	<p>Oskarżony był reprezentowany przez obrońcę ustanowionego z urzędu, zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i przed sądem, a koszty obrony nie zostały opłacone. Sąd przyznał te koszty dla obrońcy od Skarbu państwa ustalając ich wysokość w oparciu o przepisy § 11 ust. 1 pkt, ust. 2 pkt 3 oraz § § 17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.</p>	
10	<p>Sąd zwolnił oskarżonego od</p>	

ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową i zarobkową, o czym orzekł na podstawie art. 624 kpk.

8. PODPIS